

[Fibiger.]

Den tidligere Formand for Vestjysk Fiskeriforening, Hr. Claus Sørensen, fik for nogle faa Aar siden installeret et Ophalingspil ude ved et af Fiskerlejerne paa den aabne Kyst. Det har vist sig, at dette Ophalingspil har været til megen Gavn for Fiskerne, idet Baadene, som de bruger, ogsaa fra den aabne Kyst, er saa store, at det er et meget slidsomt Arbejde at faa dem slæbt op, naar de kommer hjem fra Fiskeriet, fra lange møjsomme Ture. Dette Spil, der fungerer ved Elektricitet, har da kunnet hjælpe dem; det har virket fuldt ud tilfredsstillende, og det koster ikke saa forfærdelig meget at faa det stillet op. Man har derfor fra forskellige af de andre Fiskerlejer ansøgt om, at Staten skulde yde et Tilskud eller en Hjælp, saa man kunde faa stillet nogle flere af disse Ophalingspil op ude paa Kysten. Endnu har man ikke faaet noget Tilsagn derom, og jeg spørger da, om ikke Landbrugsministeren vil være villig til at komme dem til Hjælp, saadan at netop de daarligst stillede Vestkystfiskere paa denne Maade kunde faa en Hjælp, indtil Haustholm Havn er bygget færdig; der vil jo gaa nogle Aar endnu, før det sker, saa det er paakrævet, at man allerede i dette Foraarser at faa saadanne Ophalingspil anskaffet som en midlertidig Hjælp til disse Fiskere.

Jeg ønsker endvidere at nævne Spørgsmaalet Thyborøn. Der blev i Samlingen 1942—43 af Ministeren for offentlige Arbejder fremsat et Forslag om Thyborønkanalens Lukning. Det blev ikke færdigbehandlet, og jeg tror at kunne sige, at det Lovforslag ikke kunde være vedtaget af den daværende Rigsdag. Men paa Grund af Thyborønkommissionens Arbejde og Forslaget om Lukning af Thyborønkanalen har alt ligget stille i den hurtigt opkommende og driftige By Thyborøn, thi var Forslaget blevet vedtaget, maatte hele Byens Befolkning flyttes og Thyborønhavnen blive uden Nytte. Der har derfor været Standsning i alt siden; man har ikke kunnet bygge nogen Skole, som der trænges stærkt til, ikke faa nogen Veje anlagt, ikke nyt Byggeri projekteret, ingenting kan man i det hele taget foretage sig deroppe, fordi man stiller sig afventende baade fra Kommune og Stat, indtil man ser, hvad Rigsdagen vedtager i den Anledning. Det har nu staaet paa i flere Aar, og Beboerne kan ikke være tjent med at leve i den Uvished, saa at al Foretagsomhed lammes. Fra Vandbygningsvæsenets Side har man været ængstelig for, at Havet skulde tage Byen,

hvis der ikke blev lukket. Jeg kan sige, at den Ængstelse er der ingen af Fiskerne eller Beboerne deroppe, der har, men de er ængstelige for, at man fra Statsmagtens Side vil ødelægge deres By, deres Havn og deres Eksistens.

Derfor vil jeg gerne saa indtrængende, jeg kan, sige til den højtærede Trafikminister: lad dem faa Besked, og lad dem faa den Besked, at man vil foretage Sikringer, saa Byen og Havnen kan bevares, og lad dem faa Tilsagn om, at de kan bygge deres Skoler og bygge deres Huse og anlægge deres Veje, saa der kan blive Tryghed for den flittige og dygtige Befolkning, der er deroppe. Jeg haaber, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil kunne give mig et Svar angaaende den Sag, saadan at de hurtigt derovre kan blive klar over Stillingen, og at det maa blive saadan, som de ønsker.

Endelig har jeg et Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister. Der har gennem flere Aar været Tale om et Statsgymnasium i Thisted Amt. Det blev ikke til noget. Paa et Tidspunkt blev der opført et kommunalt Gymnasium i Nykøbing paa Mors, men vi mener deroppe i Virkeligheden at have Krav paa at faa et Statsgymnasium. Jo længere man ligger borte fra Hovedstaden og de hurtige Forbindelser, des mere trænger Befolkningens unge og Børn til at have et Statsgymnasium, hvor de kan faa deres Uddannelse. Jeg haaber ikke, at den Sag er lagt hen, saa der ikke er nogen Mulighed for at faa rejst Spørgsmaalet igen. Jeg ved, at der er et levende Ønske deroppe hos Befolkningen i Byerne og i Amtet om at faa et Statsgymnasium, og jeg spørger den højtærede Undervisningsminister, om der, naar denne Sag nu rejses igen, vil være Mulighed for inden for en overskuelig Fremtid at faa det Spørgsmaal løst, saaledes at det — jeg kan ikke sige Løfte, men det betingede Løfte, som vi i sin Tid havde, nu kan blive opfyldt.

Axel Sneum: Den 1. Oktober d. A. vedtog Rigsdagen en Lov om Erstatning til Besættelsestidens Ofre. Der var mange, der med Forventning saa hen til denne Lovs Vedtagelse, og jeg er sikker paa, at adskillige Rigsdagskolleger har faaet Henvendelser fra interesserede Medborgere angaaende denne Lov. Mange syntes vel, at det trak saa længe ud, men det var i hvert Fald ikke Rigsdagens Skyld, vi havde kun godt en halv Snes Dage til Behandling af dette omfattende Lovforslag. Nu er Loven traadt